

maanedsviis blev at tilstille den kontrollerende Embetslæge til Gjennemsyn og Sammenholdelse med de Bøger, som de Paagjældende efter Lovforslaget ere pligtige at føre. Sundhedskollegiet har i denne Anledning ytret, at det principalt maa udtale sig for, at der forbydes de omhandlede Personer Benyttelsen af alle de Midler, der af Apothekerne ikke maa sælges i Haandkjøb; subsidiært har Sundhedskollegiet nævnt forskjellige Lægemidler, som det formentlig under alle Omstændigheder maa forbydes de nævnte Personer at erholde udeleverede, hvorhos det har ment, at der burde udarbejdes særegne Regler for Størrelsen af de Doser, hvori forskjellige giftige Midler maatte foreskrives af de omhandlede uexaminerede Personer, saa og for den Fremgangsmaade, der skulde iagttages af Apothekerne, naar de fastsatte Maximalsatser overskredes, eller naar Lægemidler, der sælges i Haandkjøb, fordi de sædvanligvis anvendes til udvortes Brug o. s. v., maatte blive foreskrevne til indvortes Brug m. m. — Ved herefter nærmere at overveie dette Spørgsmaal er Justitsministeriet imidlertid kommet til det Resultat, at ligesom det vilde være forbundet med endel Vanskelighed at drage den rette Grændse mellem de Lægemidler, som maatte udeliveres til de paagjældende Personer efter Recept, og dem, med Hensyn til hvilke dette skulde være forbudt, saavel som at fastsætte og gennemføre den nødvendige Kontrol med at visse Lægemidler ikkun bleve udelivered i forsvarlige Doser og under Omstændigheder, der ikke gave sær Anledning til at befrygte farlig Misbrug, saaledes vilde det paa den anden Side dog altid blive et Spørgsmaal, om slige Indskrænkninger og Kontrolbestemmelser vilde føre til det tilsigtede Maal, medens de ganske sikkert vilde blive sølte og betegnede som hæmmende og trykkende, saameget mere som de vel vilde kunne siges ikke at stemme med det Princip, som man i Almindelighed anerkjendte ved overhovedet at give de omhandlede Personer Ret til ved Recept at forlange Lægemidler fra Apothekerne, som hidtil kun autoriserede Læger have kunnet rekvirere. Man har derfor anseet det for rettest at

slutte sig til Sundhedskollegiets principale Indstilling.

Efter de ovenanførte mere almindelige Bemærkninger turde der kun være Lidet at tilføie med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget.

Ligesom det Kgl. Sundhedskollegium har erklæret sig ganske enig i Forslagets § 1, saaledes har det udtalt sin Billigelse af dets § 2, navnlig ogsaa af den Bestemmelse i sammes 1ste Stykke, hvorefter Justitsministeriet skulde være bemyndiget til under visse Betingelser at meddele Personer, som have studeret Lægevidenskaben i Udlandet, Tilladelse til at udøve Lægevirksomhed her i Landet, — en Bestemmelse, som Kollegiet anseer for at være tidssvarende og uden Betænkelighed, naar den Bevillingsmyndighed, som derved meddeles Ministeriet, udøves med fornøden Børnsomhed.

Med Hensyn til § 3 skal man alene henlede Opmærksomheden paa det næstsidste Stykke, hvorved Apothekerne og deres Medhjælpere udelukkes fra at erholde det i Paragrafen omhandlede Bevis for at kunne øve Lægevirksomhed. Det behøver formentlig ikke nogen nærmere Udvikling, at en saadan Udelukkelse er nødvendig, saavel for at forhindre en Depravation af Apothekervæsenet, som for at kunne opretholde Forbudet imod visse Lægemidlers Benyttelse af uautoriserede Læger.

Ved §§ 4—9 turde det ikke være fornødent at bemærke videre efter hvad ovenfor er anført. Derimod skal man med Hensyn til Lovforslagets § 10 bemærke, at man, væsentlig i Overensstemmelse med de fra Sundhedskollegiet fremkomne Udtalelser, har troet at burde affatte Paragrafen saaledes, at der som ovenfor antydet sættes Straf for den, der ved sin Lægevirksomhed udviser Forsømmelse, Skjodesløshed eller Læssindighed, naar Noget under eller i umiddelbar Følge af Lægebehandlingen lider Skade paa Legeme eller Helbred, og det ikke kan oplyses, at den indtraadte Skade ikke er Følge af den udviste Skjodesløshed. Man har navnlig ment, at det med Hensyn til, at det praktisk vil